

Truman Show

– Tuna M.Yaşar · 04 Şubat 2019

Gece ikide uyandı. Ama gözlerini açmadı. Peşinde olduğu şeyin heyecanı ile gözleri kapalı, televizyondan ses gelmesini bekledi. İçinden saymaya başladı. Bir dakika olacak şekilde içinden saniyeleri geçirdi. Bu sefer televizyondaki tuhaflığı zorlayacaktı.

Yatarken televizyonu açık bırakmıştı. Ve şimdi televizyondan ses gelmiyordu. Bunu daha önce de denemişti. Uyanmış ve ses çıkarmayan televizyon gözlerini açınca sesler ve görüntüler devreye giriyordu. Sanki o uyurken televizyonda esrareniz moduna geçiyor ya da Melik bunun ne olduğunu bir türlü çözemiyordu.

Ve içinden iki dakika boyunca saymış hala ses gelmiyordu. Yine saymaya başladı. Az sonra beş dakikayı devirmişti. Karar verdi. Gözlerini açacaktı. “Beş dakika boyunca hangi sahne olur ki uzun sürer.” Diye düşündü. Gözlerini açtı televizyona baktı. O an bir kadın konuşmaya başladı.

Karşısında ki erkek “Unuttuğun bir şey var mı. Ben gidiyorum.” Dedi.

Kadın “Bir şey olursa ben ararım.” Dedi.

Melik'in tüyleri ürpermeye başladı. Televizyondaki kadının kendisi ile konuşmasından korktu. O korku ile hemen televizyonu kapadı. Balkona geçti. Büyük bir ürperti vardı üzerinde. “Belki sigara içersem sakinleşirim.” Dedi.

Bir sigara yaktı. Odasına gitmekten korkuyordu. Korkusunun kaynağı televizyonu açmalı mı yoksa bir süre daha mı balkonda kalmalıydı. Karar veremedi. Sonra balkondan ayrılıp odasına geçti. Televizyonu açtı. Kanalı değiştirdi. Haber kanalını açtı.

“Oh be dedi. Daha önce niye açmadım ki haber kanalını?” diye söylendi. Korkusu biraz geçer gibi oldu. Az sonra bu sefer evin boş odaları aklına geldi. “Ya esrareniz şekilde odalardan tıkrıtı gelirse. Balkondan ayrıldım ama iyi etmedim.” Dedi.

Hemen evi bütün ışıklarını yaktı. Şimdi kendisini daha iyi hissediyordu. Aklına okudu bir kitap geldi. Orada korkuya devam etmenin varlıklara bir kapı açtığından bahsediyordu. Ortam uygun olursa onlarla iletişimin kurulabileceği yazıyordu. “Tamda benlik bir şey.” Dedi Melik.

Hemen televizyonu açtı. Az önce uyandığında karşılaştığı filmi açtı. Bir aksiyon filmiydi. Oturdu seyretmeye başladı. Tuhaflığa bakın ki uyandığında gördüğü kadın ve erkek bir türlü ekranda görünmüyordu. Onlar baş rol oyuncular mıydı, yardımcı oyuncular mıydı bilemedi. Kafası karıştı. Filmin adına baktı. “Viski Renginde” isimli bir filmi.

Melik “İşte bir kapı daha açılacaktı. Eğer sonuna kadar kadın ve erkek hiç görünmezse bu benim için milat olacak.” Diye söylendi. Ve filmi sonuna kadar izlemeye karar verdi.. Filmde değişiklik yoktu. Araya reklam girdi. Reklamın bitmesini bekledi sabırla. Az sonra film yeniden başladı. Ve birkaç dakika sonra film bitti. O kadın ve erkeği hiçbir sahnede görmedi.

Hemen masasına geçti. Çekmeceden para normal olaylar için ayırdığı çizgisiz ajandasını çıkardı. “Viski Renginde'ki film tutarsızlıklar barındırıyor. Uyandığımda gördüğüm kadın ve erkek onca zaman geçmesine karşın bir türlü gözükmedi. Hayrı alamet barındırıyor. İşin peşini bırakmayacağım. Ve şu an

esrar dolu dakikaları yazarken yaşıyorum. Noktayı koydu.

Yazısını bitirdi. Hemen bilgisayar masasına geçti. Yazısını birde bilgisayarında yazıp blog sitesine kaydedecekti.

Bilgisayarını açtı. İnternete girdi. Blog sitesine girmeye çalıştı giremiyordu. Hesabı yanlış şifre uyarısı veriyordu. Hemen e-posta hesabını açtı. Blog sitesinin şifreyi unuttum kutucuğuna tıkladı. Oradan e-postasına gelen doğrulama kodu ile blog sitesine girdi. Şifre değiştirme alanına girdi. Eski şifresini yeniden yazdı. Tekrarını da yazdı. Gönder kısmına basınca hayret ki eski şifresi kabul edildi. Oysa bu blog sitesinin öyle bir huyu yoktu. Şifre değiştirmelerde eskiyi kabul etmezdi.

E-posta hesabına yeniden girdi. O da ne. “Yeni bir e-posta hesabı açmışsın ve doğrulamaya bu e-postayı yazmışsın.” Diye yazıyordu. Zaten dini de bunu hep söylüyordu. Allah gece tüm esrar kapılarının açıldığını ve herkes o vakitte uyurken uyanık kalmanın, yeryüzünde ve gökyüzünde tüm esrar kapılarının ardına kadar açıldığını bildiriyordu. Melik sabahın bu erken vakitlerinde yaşadığı esrarı her zamanki manevi kapısına bağlamaya karar verdi. Melik hep Elvis Presley’e bağlanır ya da gittiği bir yerde ki zeytin ağacına zihinle bağlanırdı.

Ve yatağında bağdaş kurup zeytin ağacını düşündü. Oradan kalbine Allah’ın nurunun aktığını düşündü. Buna on beş dakika boyunca devam etti. Yaşadığı televizyon esrarını yeniden yaşamaya başladı. Televizyonu kapattığını biliyordu. Ama televizyon açıktı. “Fesubhanallah” dedi.

Yerinden kalktı. Kumandayı eline aldı. Tam kapatacağı ki haber kanalında bu günün 15 Mart 2016 olduğunu gördü. “Ne bu şimdi. Dün 7 Mart 2018’di. Bugün on beş mart.” Dedi. Bunun detayını hiç düşünmedi. Bu içinden çıkılabilecek bir şey değildi. Zamanda sekiz gün atlamıştı. İşte istediği buydu. Sorgulamadan atladığı zamana bir yenisini daha eklemişti.

Yine içindeki merakı gidermek için markete gidip işletmecisi Ali dayıya soracaktı. Hemen üzerini giydi. Evden çıktı. Markete girdiğinde kasada Ali dayı vardı. Hep sabah ezanına yakın dükkanını açardı. Melik “Merhabalar.” Dedi.

Ali dayı “Oo hoş gelmişsin. Hiç bu saatte buraya gelmezdin.”

Melik “Erken kalktım. İki ekmek alacağım.”

Ali dayı “Ekmek biraz sonra fırından gelir. Ama on beş dakika beklemen gerekiyor.”

Melik “Bana bir sigara ver.” Dedi. Sordu. “Bu gün ayın kaç?”

Ali “Martın on beşi.”

Melik “Oldu hayırlı sabahlar.” Deyip oradan ayrıldı. İçinden “Benimle tüm dünya oyun oynayamaz ya. Zamanı atladım. İşte bu doğru.” Diye söylendi içinden. Ama aklına Truman Show adlı film geldi. “Bu filmi çevirmek için daha teknolojinin elli yıl geçirmesi gerekiyor.” Dedi.

Tuna M. Yaşar